

NÚMERO 04

Desembre 2012

L'Associació Catalana d'Amics de l'Aigua us desitja
Bon Nadal i Felç Any 2013!

SUMARI

El Pla de Gestió, realitat o utopia?	Pàg. 3
Qui és Qui?.....	Pàg. 4
Història de l'Administració Hidràulica Catalana	Pàg. 6
Ter-Llobregat, miopia i desamor	Pàg. 7
I Congrés d'enginyeria Municipal	Pàg. 12
Jornada del Grup de Treball en CONAMA sobre models de gestió de l'aigua	Pàg. 13
Premis de l'Aigua 2013.....	Pàg. 14

EL PLA DE GESTIÓ: REALITAT O UTOPIA?

"I tot això qui ho paga?", va dir Josep Pla veient l'inconfusible perfil dels gratacels de Manhattan...

Encara que aquí parlaré d'un altre Pla, el de Gestió del Districte Fluvial de Conca de Catalunya (PGDFC), la cita del Pla Josep, a qui estic convençut que els lectors coneixen tant com el contingut i el pressupost del PGDFC, és una coartada perfecta per començar. El Programa de Mesures del PGDFC, destina gairebé 9.000 milions d'euros a partir de 2006, per aconseguir que a l'any 2015 les aigües superficials del districte gaudeixin d'un bon estat ecològic i les subterrànies, d'un bon estat químic i quantitatiu (preservació del patrimoni), per donar la màxima garantia de qualitat i quantitat als diversos usuaris del recurs i per disposar d'una correcta informació i defensa davant lesavingudes. Els aspectes patrimonials, dependents de la preservació del medi hídric, adquireixen un enorme protagonisme en la planificació i gestió de l'aigua

I tot això s'emmarca en el context temporal d'una època difícil en molts aspectes: també en aquells que es relacionen amb les qüestions ambientals. Es podria establir una comparació, per una banda entre els nostres primitius trens de vapor (mirall de modernitat en el segle XIX) i l'AVE (ídem del segle XXI) i la planificació autòctona tradicional espanyola del segle XX i la adoptada en aquest segle, per l'altra.

En ambdós casos, ens trobem amb un "ample de via" diferent. Si en el primer cas és evident per ésser un ample físic, en el segon són les directives europees les que marquen una fita sense retorn a l'hora de planificar. I ens ha tocat adaptar-nos a Europa i pagar les conseqüències de les dificultats de l'adaptació. I tot això, qui ho paga? Realitat o utopia?

José Torán en la prehistòria de 1964 va publicar en la Revista de Obras Públicas un article titulat: "Obras Públicas y relaciones públicas". Potser caldrà anar a buscar en el passat les claus del futur, ja que fa 48 anys, quan molts dels lectors no havien nascut, aquest enginyer de casta escrivia: "La obra pública ha de corresponder ecológicamente no solo a la solicitud de la colectividad interesada que la reclama, sino que debe justificarse ante la totalidad del pueblo que la sufraga; y ha de ser, por lo tanto, respuesta concreta a las legítimas aspiraciones de todos"

No em resisteixo a transcriure una frase oportuniíssima en aquest moment crucial del futur del Pla de Gestió, amb la qual acabo amb la cita toranesca: " Hay que auscultar con oído fino la raíz misma de toda demanda para poder orillar plañidos pedigüeños o tretas oportunistas"

Deixem al lector i a la lectora pair tan suculentos sentències mentre, com és costum en l'Associació, ens mantenim a una prudent distància de l'aspre debat en el qual ens trobem artificialment immersos.

Els clients (la col·lectivitat interessada) saben distingir entre el que és car i del que és costós. I només paguen per allò que els sedueix. I la seducció només es produeix en un clima de confiança. És seductor el Pla de Gestió? Els clients, com sempre tenen la resposta.

Lorenzo Correa

QUI ÉS QUI?

En **Ramon Vázquez** és Enginyer de Camins de la promoció del 1979. Des de la finalització dels seus estudis ha ocupat diversos càrrecs de rellevància a l'Ajuntament de Barcelona, a AGBAR (Director del Centre d'Estudis i Investigació de l'Aigua, entre altres), a CLABSA, a Europroject Tecnologies, AQA Ingenieros Consultores i a AUDING (Director de Consultoria i Expansió Internacional).

Actualment és Director d'Enginyeria de Recursos Hídrics a EGIS, l'enginyeria més gran de França, amb 12.000 empleats distribuïts per tot el món.

- 1. Quins haurien de ser, en la seva opinió, els criteris bàsics de la futura política de gestió de l'aigua a Catalunya ?** *Un seguit de criteris orientats a aconseguir un equilibri a dos eixos bàsics : entre I) els usos de l'aigua i la preservació ambiental i II) els interessos privats i l'interès públic. Aquest principi d'equilibri recomana, en contra del que sembla que és el camí actual, un reforçament de l'administració hidràulica, amb una estructura lleugera però d'alt nivell professional i prerrogatives legals per dur a terme la seva funció amb garanties.*
- 2. Creieu positiva la privatització de la gestió de les xarxes d'aigua potable i residual?** *No n'hi ha cap argument contundent per afirmar que sigui bona o dolenta una gestió pel fet de ser pública o privada. En particular, la teoria econòmica ja ha mostrat, des de fa molt de temps, que la màxima eficiència és inconsistent amb la màxima equitat. Si es suposa (cosa que no és evident) que la iniciativa privada és més eficient, probablement és a càrrec d'una major inequitat social. A l'inrevés, si es suposa que la gestió pública és més equitativa, probablement és a càrrec d'una major ineficiència. En general, la millor combinació és comptar amb gestions públiques dotades de mètodes i sistemes propis de empreses eficients en el camp privat, o bé comptar amb gestions privades correctament regulades de forma que els defectes del mercat (market failures) siguin corregits.*
- 3. Generar confiança és fonamental per governar. Què es pot fer des de l'àmbit competencial de la gestió per generar-la?** *De nou, donant senyals clars de que n' existeixen uns principis i que s'actua en conseqüència. Evitant el politiquero, les solucions acomodaticies, els programes electoralistes que satisfan quimeres. Enfortir la professionalització per sobre de posicions ideològiques, o de preferències politico-*

clientelistes, però professionalització orientada al benestar públic que, naturalment, integra la responsabilitat ambiental.

4. **L'emocionalitat juga un paper clau en l'aplicació de les polítiques ambientals. Caldria actuar en aquest domini per definir nous espais d'actuació?** Evidentment cal un treball de revisió de l'imaginari col·lectiu, i de reconstrucció dels tòpics que han estat construïts des de diversos centres de formació d'opinió, centres moguts per interessos discrepants amb l'interès general.

5. **Aigua amiga...creu factible un consens entre els partidaris de l'aigua patrimoni i els partidaris de l'aigua recurs?** Entre els "partisans" no n'hi haurà forma algun de trobar consens. Entre els "partidaris", en la mesura que adoptin bases de diàleg racional, sí. Considero essencial desmuntar les demagògies arribistes, doncs darrere un "patrimonialista", o un "recursista", normalment s'amaga un interès econòmic o polític, no una cerca legítima del concepte prevalent ètica i socialment.

6. **Coneix molts experts en gestió de l'aigua?** No. Però conec molts gestors nascuts per generació espontània, sense "acadèmia" i sense "hores de vol". Torno a recomanar la necessitat de recuperar l'ofici de l'aigua (le metier de l'eau), que en gran mida preservaven les confederacions i comissaries d'aigua, i que lamentablement els operadors privats estan perdent, en una cerca desorientada de negoci, de la qual gran part de responsabilitat no és imputable a ells mateixos, però a la mateixa Administració que ha perdut el nord en el seu rol de marcar polítiques coherents i aplicar-les de forma competent.

7. **Per a què volem l'aigua?** Cadascú té el dret de voler l'aigua pel que vulgui, i n'hi tantes preferències com ciutadans. L'Administració hidràulica ha d'administrar (per això es diu "administració") els recursos de forma que es pugui estructurar un sistema "paretiano" que aconsegueixi millorar la satisfacció del màxim de voluntats perjudicant el mínim d'administrats. És imprescindible, doncs, conèixer amb la màxima precisió el "tauler de demandes" a curt, mitjà i llarg termini, i un coneixement cabal de la viabilitat tècnica, econòmica, social i ambiental de les solucions possibles.

8. **L'aigua és costosa (allò que suposa gran esforç o treball), o cara (allò que té un preu elevat)?** Costosa.

Ramón Vázquez

HISTÒRIA DE L'ADMINISTRACIÓ HIDRÀULICA CATALANA (1)

Les Confederacions Hidrogràfiques

Mitjançant Reial Decret d'11 de maig de 1900 es va crear, entre altres, la Divisió Hidràulica de l'Ebre i vessants dels Pirineus, i segregada d'aquesta per Reial Ordre de 13 de febrer de 1908, es crea, amb caràcter temporal, la del Pirineu Oriental, amb residència a Barcelona.

No es pot parlar, però, amb propietat de l'existència d'una veritable Administració Hidràulica fins la promulgació del Reial Decret Llei de 5 de març de 1926, creador de les Confederacions Sindicals Hidrogràfiques, ens que neixen sota la tutela de l'Estat però dotats de personalitat jurídica pròpia i suficient.

És de justícia destacar en aquest sentit la tasca de l'enginyer Lorenzo Pardo, fidel continuador i executiu d'una bona part de la filosofia hidràulica d'en Joaquim Costa, "el lleó de Graus". Tot just ésser nomenat Ministre de Foment el Comte de Guadalhorce, cridà Pardo al seu despatx, oferint-li el seu recolzament per tal d'impulsar aquests nous Organismes coordinant tots els elements aprofitables, regants, industrials, tècnics i financers.

Així van néixer les Confederacions Hidrogràfiques, dotades (sorprenentment per l'època de la seva fundació) dels ingredients de la democràcia, de la llibertat, de la tolerància i de la responsabilitat. La seva estructura organitzativa inicial presenta certes analogies amb la d'una societat anònima, creant-se l'Assemblea (homòloga de la Junta General d'Accionistes) on s'integren representants dels interessos rurals i urbans, agrícoles i industrials, que tinguin relació directa amb l'aprofitament de les aigües. De l'Assemblea deriva la Junta de Govern (anàloga al Consell d'Administració), la missió de la qual és l'execució dels acords de l'Assemblea i de la Junta de Govern, el Director i la resta de l'estructura orgànica.

D'aquesta manera es van constituir de forma obligatòria les Confederacions Hidrogràfiques de tots els aprofitaments d'aigües de cada conca hidrogràfica, nou concepte aleshores definitori d'un territori en què les aigües tancades entre les muntanyes convergent en el tronc principal que es forma a la desembocadura d'un riu, formant-se l'arbre hidràulic, fons de mobilitat, energia i fertilitat, concepte aquest copiat en bona part dels països europeus i que alguns acaben de descobrir quan l'hem reimportat en bona part a través de la DMA.

No tot han estat flors i violes en la història de les Confederacions Hidrogràfiques: instaurada la República, l'anomenat Decret Albornoz va limitar l'autonomia d'aquests Organismes, suprimint la representació directa de l'Assemblea.

Vicissituds polítiques posteriors lligades directament a la nostra història han generat un procés desvirtuador de l'esperit inicial que va animar la constitució de les Confederacions Hidrogràfiques, les quals, poc a poc, han anat convertint-se en poc més que organismes perifèrics de l'Administració Central. Abonant aquesta teoria, el Ministre Cañete probablement hagi donat el cop de mort definitiu a les Confederacions, impulsant encara més el procés obertament centralitzador i rebaixant el nivell orgànic dels seus Directors.

Xavier Latorre Piedrafita

ATLL, miopia i desamor

La historia

La història és ben explícita i és al rerefons de la Llei 4/90 sobre Ordenació de l'abastament d'aigua a l'àrea de Barcelona, en la que es crea l'ens d'abastament Ter Llobregat. L'abastament als municipis metropolitans, basat fonamentalment en la portada d'aigua del Ter, s'havia resolt amb inversions gestionades pels ens locals beneficiaris. El segons paràgraf del preàmbul ho diu ben explícitament:

“La consideració del conjunt d'instal·lacions existents com a sistema no és més que la constatació, acreditada tècnicament, de la forta interrelació que hi ha entre els sistemes de subministrament estable originàriament com a independents a partir de les captacions i les plantes de tractament de Sant Joan Despí i del Pasteral-Cardedeu i, més recentment, també des de la planta d'Abreva. La interrelació es produeix des del moment que les diverses conduccions de distribució de les plantes de tractament han entrat en contacte i en molts indrets e barregen els recursos provinents de concessions diferents en conques hidrogràfiques diverses.”

La Llei aprofita el traspàs de competències en matèria de política hidràulica efectuat el 1986 de l'administració central a la Generalitat, i l'ordenació interna d'aquestes competències efectuada per la Llei 17/1987, que *“atribueix a la Generalitat la promoció i l'execució de les actuacions de política hidràulica que són necessàries per pal·liar els dèficits i els desequilibris que hi ha a Catalunya, acomplir la política d'abastament d'aigua, sens perjudici de les competències de les administracions locals en aquesta matèria, i prestar els serveis públics dependents o derivats d'aprofitaments i d'obres hidràuliques que afecten àrees del seu territori”* (art. 3.2 de la Llei).

Així, la creació de l'ens d'abastament Ter Llobregat és una conseqüència de la voluntat d'ordenar un sistema d'abastament que ja de fet s'havia convertit en metropolità o regional, tot i que la seva concepció i gestió encara es feia amb criteris locals.

S'ha de destacar que la llei, basada en un sentiment compartit, fou aprovada amb una àmplia majoria al Parlament de Catalunya i l'aportació dels actius procedents dels ens locals va permetre l'inici de les operacions del nou ens públic.

L'aportació d'actius dels ens locals ha continuat de forma ininterrompuda durant els 22 anys de vida d'ATLL. En efecte, les obres realitzades per aportar o millorar l'abastament en alta als diferents municipis han seguit, comunament, la pauta del finançament 50/50. D'aquesta manera ATLL té, en el seu balanç, els actius cedits inicialment pels ens locals, els realitzats de forma cofinançada amb els ens locals, i els realitzats directament per ATLL.

Les actuacions previstes per privatitzar la concessió pretenen recuperar el valor dels actius adscrits a la concessió, amb un valor estimat de 1.480 milions d'euros, que si es dedueixen les subvencions rebudes es redueix a 995,5 milions d'euros. Aquests 995,5 M€, són la justificació conceptual de l'aportació demanada als licitadors.

La qüestió provoca diverses preguntes que el text de l'avantprojecte de llei que prepara la privatització no respon i que tampoc han estat plantejades en el procediment d'informació pública:

- 1. Quin és el detall i valor dels actius segons els diferents orígens?*
- 2. Per què, en el moment en que es decideix posar en valor (i per tant, a tarifa) aquests actius només se n'hi posa una part?*
- 3. Per què es considera que la totalitat d'aquest valor correspon a la Generalitat?*
- 4. Quin és el valor real que obtindrà la Generalitat amb una aportació diferida en 50 anys?*
- 5. Quins seran els avantatges per al cycle de l'aigua a Catalunya?*

Òbviament, el pacte fundacional d'ATLL queda violentat amb aquest plantejament. És ben evident que ATLL no es va fundar per acabar així i més enllà de les dificultats actuals val la pena analitzar, en primer lloc el que ha pogut passar.

Els errors

Fins a èpoques molt recents, ATLL ha desenvolupat la seva tasca en un clima de consens polític i professionalitat contrastada. Ha estat una empresa basada en l'explotació dels sistemes que li han estat encomanats, i les inversions que ha efectuat han estat moderades i en general s'han finançat amb aportacions de l'administració hidràulica o dels ens locals. El seu endeutament era molt baix.

La política tarifària ha evolucionat al llarg dels anys tendent a millorar la garantia dels ingressos fixes, de manera que la seva activitat de venda d'aigua i la facturació fossin més predictibles.

Ara bé, recordem que la Llei 17/1987, atribueix a la Generalitat la promoció i l'execució de les actuacions de política hidràulica que són necessàries per pal·liar els dèficits i els desequilibris que hi ha a Catalunya i acomplir la política d'abastament d'aigua. Com és ben conegut, aquesta obligació de la Generalitat no s'ha començat a materialitzar fins èpoques molt recents i quan l'ACA ja no tenia capacitat d'endeutament.

La negligència històrica –que ha produït innecessàriament reiterats episodis de “sequera”- i la crisi financera de l'ACA va produir un canvi d'escenari pel qual ATLL va adquirir protagonisme com a societat inversora. I aquí ATLL, essent com sempre ha estat una excel·lent societat pública de gestió- s'ha vist arrossegada per la crisi general de finançament del cycle de l'aigua a constituir-se com un ens inversor.

Certament els errors s'han multiplicat quan s'ha faltat a la necessària, entesa i acceptada revisió de tarifes observada en els darreres anys.

La frivolitat

Incomprensiblement, l'avantprojecte que prepara la privatització d'ATLL comença amb una afirmació que, a més de no ser certa, és innecessària: "la Llei 10/2011 de Simplificació i Millorament de la regulació normativa, estableix un canvi en la forma de prestació dels serveis d'abastament d'aigua en alta a través de la xarxa Ter-Llobregat, que ha de passar a prestar-se en règim de gestió indirecta". En realitat, la Llei parla de la possibilitat, no de l'obligació. I en aquesta matèria, no fa altra cosa que reiterar el contingut de la Llei 4/90, que ja ho preveia així: com una mera possibilitat.

Sembla doncs, que es presenta com un imperatiu de llei el que és simplement una opció. I és que en el fons, les decisions que s'estan prenent en relació a ATLL no tenen justificació ni en el marc de la política hidràulica, ni tan sols en el marc dels problemes financers d'ATLL. La privatització d'empreses rendibles com TABASA mostren que, en realitat, es creu en el futur d'ATLL, que simplement passa per un mal moment a causa de que els problemes financers històrics del cicle de l'aigua a Catalunya l'han acabat afectant. Si ATLL no tingués futur, tampoc no seria privatitzable.

L'operació en la forma en que es planteja falta greument al pacte fundacional d'ATLL i adquireix un caràcter vergonyant en el que les coses no es diuen pel seu nom, es converteix en una qüestió de gestors seriosos que intenten recuperar la credibilitat perduda pels anteriors i es resol de forma desigual per als interessos de les parts; hi ha un guanyador, la Generalitat, i diversos perdedors: el cicle de l'aigua, els ajuntaments i els usuaris. I el guanyador, vista la desproporció entre el que es dóna i el que es rep, obtindrà, en el millor dels casos, una victòria pírrica.

Diners i política: què ens ensenya la crisi?

Sembla que el diner és la mesura de totes les coses, però potser no és així.

- Com mesurar amb diners la pèrdua de capital gestor en l'àmbit públic en una empresa viable i tradicionalment ben gestionada?.
- Com mesurar la pèrdua de consens (o l'abús de confiança) amb els municipis tributaris que ara veuran com se'ls apuja l'aigua en alta sense que es valorin els actius aportats al sistema?.
- Com mesurar la pèrdua de transparència en la formació dels costos de l'aigua que tindrà la privatització de la seva gestió?. Quin increment de dificultats s'observarà si finalment hi ha interessos privats coincidents en la gestió d'ATLL i en la distribució de l'aigua en els municipis que la reben d'aquest operador?.
- I el que sí és diner i política: la consagració definitiva de que el Ter serà, per ser el més barat, el proveïdor prioritari del sistema, és a dir, que seguirem, per 50 anys més (i ja en seran gairebé 100), esperant que es respectin les prioritats del riu expressades solemnement en tots els àmbits formals, des de la llei Franquista

del 59 fins al compromís de Celrà del conseller Baltasar, l'any 2008. D'aquí es podrà mesurar el cost (o, més ben dit, l'estalvi) derivat de l'incompliment de la llei i els compromisos.

El negoci públic

I si parlem de diners, el negoci públic és ruïnós: a canvi de rebre 900 M€ en 50 anys, la tarifa d'aigua en alta s'incrementa un 119% i la repercussió a l'usuari final tindrà una mitjana del 20%.

L'Avantprojecte expressa que les tarifes previstes en els 50 anys són inferiors a les previstes en el Project Finance aprovat pel seu Consell d'Administració l'any 2010. Ara bé, el que abans era un finançament a 15 anys ara ho és a 50 anys i amb les pèrdues de capital públic abans expressades, que produiran riscos nous d'increment tarifaris a l'aigua en alta i en baixa.

A més de perpetuar la pèrdua de capital públic cal, subratllar que aquesta operació:

- No contempla inflació, que s'aplicarà sobre els paràmetres estrictament financers que s'han estudiat.
- Els increments del cost energètic ho poden invalidar, i en tot cas incrementaran la condemna de Ter, que no té aquests costos.
- El cost financer està per definir, la previsió és molt optimista. En tot cas, ja s'ha informat de les pressions per reduir l'aportació inicial dels licitadors

Complementàriament, els fons de risc demanen rendibilitats clarament superiors al 10%. Així, el model financer preveu uns ingressos financers addicionals que naturalment no es reinvertiran: 1.668,3M€ de beneficis del concessionari i 1.693,7M€ d'interessos financers.

El resum és ruïnós, tan políticament com financerament. La victòria esperada, pírrica.

El regulador

L'aigua és un servei regulat, i les tarifes s'han de sotmetre a l'examen i aprovació del regulador. Ara bé, com fer una bona regulació?

Les bases per al bon funcionament del regulador, són, en primera instància la seva habilitació legal, la capacitat organitzativa i professional de l'ens i l'accés a una informació certa i suficient.

En els darrers temps, el món i en particular ens han ofert molts exemples de mal funcionament i aquest és un debat que sens dubte està destinat a ser aprofundit en el futur.

En el cas de l'aigua, les dificultats genèriques del regulador es poden veure incrementades per algunes dificultats objectives:

1. La pèrdua de capital públic professional que inevitablement comporta una privatització tan significativa com la d'ATLL.

2. Els eventuais interessos creuats entre el gestor de l'abastament en alta i els que ja operen a Catalunya en molts sistemes de distribució. Tot que aquesta afirmació es pot qualificar d'apriorisme, és ben cert que no s'ha emès cap regla limitant que assegurí que això no podrà passar.

És ben coneguda la dificultat de regular el mercat elèctric i aquest element n'és un factor important. Els dubtes sobre la lliure competència en la formació dels preus i les dificultats, en aquest cas també legals, per què el regulador i els usuaris en puguem treure l'aigua clara.

Els actors polítics: valors i responsabilitat

CiU: és la força que té més responsabilitat en la qüestió. En efecte, durant els anys en que ha governat fins al 2003, va crear una administració hidràulica amb un finançament insuficient que va derivar en una ACA amb deutes impossibles de satisfer i que encara es va endeutar més. Tampoc no va procurar que les tarifes d'ATLL incloguessin les partides d'amortització d'actius que ara es reclamen. No té cap sentit que persones que en aquell temps hi van tenir responsabilitat directa i no la van exercir, ara es presentin com els que resoldran les "frivolitats" del govern d'esquerres. Menció especial mereix l'actitud del conseller de medi ambient en el moment en que es va aprovar el Plan Hidrológico Nacional de 2001 en que el govern Aznar va laminar competències a Catalunya amb el silenci del Conseller.

PSC: ha actuat sempre com a força municipal i com a subsidiari en la política hidràulica de la Generalitat. No té un model propi que aplicar i en general espera el posicionament dels altres i procura passar sense fer soroll. En els governs fruit dels pactes del Tinell ha abandonat la qüestió en mans d'ICV i li ha negat el finançament necessari per al cicle de l'aigua quan s'ha demanat.

ICV: ha fet un discurs ecologista políticament benintencionat i econòmicament costós. En el primer Pacte del Tinell, la prioritat en política hidràulica era –literalment- no fer camps de golf per estalviar aigua. Posteriorment, quan va comprendre la necessitat de finançament de la política hidràulica no va trobar suport dels seus socis. L'etapa final, amb el Sr. Baltasar al davant, és la més desastrosa –tan a nivell polític com econòmic- que es recorda en la història hidràulica de Catalunya. Queda per aclarir per què es va forçar la marxa d'un conseller que havia comprès la naturalesa del problema i es va substituir per una persona que ni en sabia ni en va voler aprendre.

ERC: no va sortir mai dels pronunciaments generals i un cert populisme seguidista de les posicions d'ICV. En el moment d'acordar mesures econòmiques importants per resoldre els dèficit financer del cicle de l'aigua es va alinear amb el PSC.

PP: no ha fet política catalana específica en la qüestió. La seva posició ha estat la del Madrid. S'ha vist en la contradicció de recolzar una solució per a València i Múrcia tot rebutjant el transvasament de Roina i les dessaladores. La solució, l'Ebre.

Reformulació moral de l'acció social i política

La situació que vivim, com en altres àmbits, deriva d'un menysteniment dels valors públics i dels serveis públics com element de vertebració social i desenvolupament econòmic.

Mai no es perd el que es valora, en especial quan la valoració supera l'àmbit estrictament econòmic. La deixadesa del passat no legitima cap dels grans actors per justificar la privatització d'ATLL. I no es pot afirmar de forma seriosa que la privatització - que en el fons és substituir una empresa pública per una privada que no accepta riscos i que introdueix els que abans s'han esmentat- suposa un pas endavant en l'eficiència. Això passa poques vegades, i encara passa menys quan no és l'objectiu essencial que es persegueix: por qué le llaman amor cuando quieren decir sexo?.

La recuperació dels serveis públics ha de sortir de la societat, no es pot esperar dels actuals dirigents polítics: la democràcia no va sortir espontàniament del franquisme i la regeneració social no sortirà de l'estatus actual. Un cop més, com tantes vegades ha fet el país, caldrà començar de nou des de baix.

Joan Gaya

Enginyer

I CONGRÉS D'ENGINYERIA MUNICIPAL

En el marc d'aquest Congrés, organitzat pel Col·legi d'Enginyers Tècnics d'Obres Públiques, en Xavier Latorre, President de l'Associació Catalana d'Amics de l'Aigua va exposar la ponència "Gestión de agua potable y saneamiento" el passat dia 26 d'octubre.

A continuació va tenir lloc una taula rodona al voltant del contingut de la ponència que va ser moderada pel Catedràtic d'Enginyeria Ambiental en Rafael Mujeriego, i en la que van participar l'Antoni Palacios, Cap del Server de Sanejament de l'Àrea Metropolitana de Barcelona, en Lluís Fàbregas, Director d'Operacions i Mediambient del Grup Cassa i en Ramon Arandes, Enginyer de Camins, suscitant-se a continuació un animat debat amb àmplia participació del nombros públic assistent.

El text de la ponència pot ésser consultat a la pàgina web de l'Associació www.amicsaigua.com, a l'apartat "*Què diem, què pensem*"

JORNADA DEL GRUP DE TREBALL EN CONAMA SOBRE MODELS DE GESTIÓ DE L'AIGUA

Com a culminació de les tasques del Grup de Treball promogut per Col·legi d'Enginyers Tècnics d'Obres Públiques, el passat 27 de novembre es va presentar, dins el marc de l'edició número 12 de CONAMA, el Document Preliminar redactat pel Comitè Tècnic. La Jornada fou oberta per la nova Presidenta del Col·legi i va ser dirigida per en Xavier Latorre i en Lorenzo Correa, relator i coordinador, respectivament, del Grup de Treball.

El Document està dividit en tres parts, la primera de les quals fa referència als aspectes legals i competencials de la gestió pública, privada o mixta de les xarxes d'abastament i sanejament a Espanya, i fou desenvolupada per l'Isabel Caro-Patón, sòcia del bufet Menéndez y Asociados, la qual va enfatitzar en la no necessitat de noves legislacions sobre la matèria i va apostar per una major transparència en la política de preus i facturació als usuaris.

En Joan Manuel Sánchez, ETOP, Regidor i Delegat a Tarragona de l'Associació Catalana d'Amics de l'Aigua, va realitzar una exhaustiva exposició de la normativa europea en vigor sobre la qüestió (Directiva Europea Marc de l'Aigua) i la seva repercussió en la formulació dels diferents Plans de Gestió de Conca, amb referències significatives al de les Conques Internes de Catalunya, alertant de que l'absència d'un suport econòmic clar i estable conduirà a la rebaixa dels nivells prefixats de qualitat de les aigües.

Finalment, en Joan Gaya, prestigiós enginyer industrial amb àmplia experiència en la gestió pública de les xarxes urbanes va presentar una completa i documentada exposició sobre el finançament del cicle de l'aigua, aportant interessants reflexions sobre la introducció semioculta de la modalitat de copagament, sobre si allò que proposa la planificació és factible, si les tarifes es corresponen amb els costos i, fonamentalment, si els costos dels serveis estan relacionats i com amb el concepte de garantia, en la seva triple consideració de la quantitat, de la qualitat i del propi servei.

Immediatament després de cadascuna de les exposicions es va suscitar un debat intens amb àmplia participació dels assistents a la Jornada.

El Grup de Treball es disposa ara a la redacció del Document de Conclusions, disponible a la pàgina web de CONAMA a partir del proper mes de febrer, el qual recollirà totes les intervencions dels ponents i públic assistent i les reflexions finals.

PREMIS DE L'AIGUA 2013

Un any més, i ja van catorze, l'Associació Catalana d'Amics de l'Aigua ha convocat els Premis de l'Aigua 2013, que s'atorgaran d'acord amb les següents

BASES REGULADORES:

1. L'Associació Catalana d'Amics de l'Aigua convoca els "Premis de l'Aigua 2013" per tal que les iniciatives dutes a terme dins l'àmbit de l'Aigua a Catalunya que estiguin relacionades amb les finalitats de l'Associació puguin gaudir de la consideració que mereixen.
2. Podran optar als "Premis de l'Aigua 2013" totes aquelles propostes que a judici dels socis de l'Associació Catalana d'Amics de l'Aigua representin aportacions significatives al món de l'aigua a Catalunya.
3. Els "Premis de l'Aigua 2013" seran atorgats per votació d'un jurat independent designat per la Junta Directiva de l'Associació Catalana d'Amics de l'Aigua.
4. El lliurament dels "Premis de l'Aigua 2013" tindrà lloc el 19 de març de 2013, en un acte públic que coincidirà amb les celebracions del Dia Mundial de l'Aigua i que es celebrarà a la Sala d'Actes del Col·legi d'Enginyers Tècnics d'Obres Públiques de Catalunya, carrer Numància, 95-99, local 5, de Barcelona, a partir de les 19,30 hores.

JURAT DELS PREMIS DE L'AIGUA 2013:

Sr. Carles Brugarolas. Tinent d'Alcalde de Sant Cugat del Vallès.

Sr. Joan Castaño. Alcalde de Sant Celoni.

Sr. Carles Conill. Àrea Metropolitana de Barcelona.

Sr. Jesús Martín. Consorci d'Aigües de Tarragona.

Sr. Manel Serra. Economista